

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА “Берестовий проти УКРАЇНИ”

(Заява № 35132/02)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

28 лютого 2006 року

Це рішення стає остаточним за обставин, зазначених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі “Берестовий проти України”

Європейський суд з прав людини (Друга Секція), засідаючи Палатою, до складу якої увійшли:

пан Дж.-П. Коста (Mr J.-P. COSTA), Голова,
пан І. Кабрал Барreto (Mr I. Cabral Barreto),
пан В. Буткевич (Mr V. Butkevych),
пані А. Мулароні (Mrs Mularoni),
пані Е. Фура-Сендстрьом (Mrs E. Fura-Sandström)
пані Д. Йочене (Ms D. Joçienè)
пана Д. Поповіч (Mr D. Popović) судді,
та пані С. Долле (Mrs S. Dollé), секретар секції,
після обговорення в нарадчій кімнаті 7 лютого 2006 року,
виносить таке рішення, що було прийнято того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 35132/02), поданою до Суду проти України згідно статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – “Конвенція”), громадянином України паном Іваном Івановичем Берестовим (“далі – заявник”), 27 червня 2001 року.
2. Уряд України (далі – “Уряд”) був представлений його Уповноваженим - пані В. Лутковською.
3. 9 вересня 2004 року Суд вирішив направити заяву на комунікацію Урядові. Суд, відповідно до п. 3 статті 29 Конвенції, вирішив розглядати питання щодо суті та прийнятності заяви разом.

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився в 1942 році та проживає в місті Червонограді Львівської області, Україна.
5. 8 лютого 2001 року Червоноградським міським судом Львівської області було винесено рішення про стягнення з ДВАТ шахти № 7 “Великомостівська” на користь заявника 23 351 грн., 4 553,56 грн. та 50 грн. як компенсацію матеріальної, моральної шкоди та витрат на юридичну допомогу відповідно.
6. Протягом 2001-2003 років присуджена за рішенням суду сума виплачувалась частинами, остаточно заборгованість було погашено 14 лютого 2003 року.

II. ВІДПОВІДНЕ ВНУТРІШНЄ ЗАКОНОДАВСТВО

7. Національне законодавство викладене у рішенні по справі “Ромашов проти України” (заява № 67534/01, пп. 16-18, рішення від 27 липня 2004 року).

ПРАВО

8. Заявник скаржиться на неспроможність державних органів виконати рішення Червоноградського міського суду від 8 лютого 2001 року належним чином. Він посилається на п. 1 статті 6, статтю 13 Конвенції та статтю 1 Протоколу №1, у відповідних частинах яких передбачено таке:

п. 1 статті 6

„Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов’язків цивільного характеру (...)”

стаття 13

„Кожен, чиї права і свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження”

стаття 1 Протоколу № 1

„Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів або для забезпечення сплати податків чи інших зборів або штрафів.”

I. ПРИЙНЯТІСТЬ

9. У своїх зауваженнях Уряд висунув аналогічні доводи, що й у справі *Ромашов проти України* (див. вищезгадане рішення “*Ромашов проти України*”, пп. 23-33), оскаржуючи статус „жертви” заявника і вичерпання ним всіх національних засобів правового захисту. Суд вирішив, що доводи Уряду, висунуті в цій справі, повинні бути відхилені з тих же причин.
10. Суд вважає, що скарга заявника на порушення п. 1 ст. 6, ст. 13 Конвенції порушує важливі питання фактів та права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає розгляду питання по суті. Суд не знаходить підстав для визнання заяви неприйнятною. З цих же причин скарга заявника на порушення статті 1 Протоколу № 1 до Конвенції не може бути визнана неприйнятною.

II. ЩОДО СУТІ

А. Скарги заявника на порушення п. 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Протоколу №1.

11. У своїх зауваженнях Уряд стверджував, що у цій справі не було порушення п.1 статті 6 Конвенції (як у зазначеній справі “*Ромашов проти України*”, п.37 та “*Войтенко проти України*”, заява № 18966/02, рішення від 29 червня 2004 року, п. 37). Уряд також наполягав, що в цій справі не було порушення ст. 1 Протоколу № 1, оскільки рішення суду, винесене на користь заявника, було повністю виконано.
12. Заявник не погодився.
13. Суд зазначає, що рішення Червоноградського міського суду від 8 лютого 2001 року залишилося невиконаним протягом двох років.
14. Суд нагадує, що вже було визнано порушення п. 1 ст. 6 Конвенції у справах, в яких розглядалися ті ж самі питання, що і у цій справі (див. наприклад, згадане вище рішення у справі “*Войтенко проти України*”, пп. 39-43 та 53-55).
15. Розглянувши всі подані матеріали, Суд вважає, що Уряд не надав жодного переконливого факту чи аргументу, який дозволив би Суду дійти іншого висновку у цій справі. Відповідно, у цій справі було порушення п. 1 ст. 6 Конвенції та ст. 1 Протоколу № 1.

В. Скарга заявника на порушення статті 13 Конвенції

16. Уряд стверджував, що заявник мав ефективні засоби національного захисту на тій самій підставі, на якій Уряд стверджував, що заявник не вичерпав засоби національного захисту. Відхиливши останній аргумент вище (пункт 9), Суд доходить висновку, що заявник не мав ефективного засобу захисту, як передбачено статтею 13 Конвенції, для відшкодування шкоди, завданої затримкою в цій справі (див. згадане вище рішення у справі “*Войтенко проти України*”, пп. 46-48). Відповідно у цій справі було порушення цього положення.

III. ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

17. Відповідно до статті 41 Конвенції:

“Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію”.

18. Заявник не подав вчасно вимоги щодо справедливої сатисфакції.
19. Суд зауважує, що заявник не дотримався вимог, передбачених у ч.1 Правила 60 Регламенту Суду. В цій частині Суд нічого не присуджує заявнику (ч. 3 Правила 60 Регламенту Суду).

З ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Проголошує* заяву прийнятою;
2. *Вирішує*, що в цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що в цій справі було порушення статті 13 Конвенції;
4. *Вирішує*, що в цій справі було порушення статті 1 Протоколу №1;
5. *Відхиляє* вимоги заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою, повідомлено письмово 28 лютого 2006 року відповідно до положень пунктів 2 та 3 статті 77 Регламенту.

С. Долле
Секретар

Дж.-П. Коста
Голова